

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਰੋ ਨਾਚਨੋ ਰਹੋ ॥ ਲਾਲੁ ਰਗੀਲਾ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹੋ
 ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ ਜੈਸੇ ਸੰਗਿ ਸਹੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਉਪਹਾਸ ਕਹੋ ॥ ਜਉ ਸੁਰਿਜਨੁ
 ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਤਬ ਮੁਖੁ ਕਾਜਿ ਲਜੋ ॥੧॥ ਜਿਉ ਕਨਿਕੋ ਕੋਠਾਰੀ ਚੜਿਓ ਕਬਰੋ ਹੋਤ ਫਿਰੋ
 ॥ ਜਬ ਤੇ ਸੁਧ ਭਏ ਹੈ ਬਾਰਹਿ ਤਬ ਤੇ ਥਾਨ ਥਿਰੋ ॥੨॥ ਜਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਤਉ ਲਉ ਬਜਿਓ ਮੂਰਤ
 ਘਰੀ ਪਲੋ ॥ ਬਜਾਵਨਹਾਰੋ ਉਠਿ ਸਿਧਾਰਿਓ ਤਬ ਫਿਰਿ ਬਾਜੁ ਨ ਭਇਓ ॥ ੩॥ ਜੈਸੇ ਕੁੰਭ ਉਦਕ
 ਪੂਰਿ ਆਨਿਓ ਤਬ ਉਹੁ ਭਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸਟੋ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੁੰਭੁ ਜਲੈ ਮਹਿ ਡਾਰਿਓ ਅੰਭੈ ਅੰਭ ਮਿਲੇ
 ॥੪॥ {ਪੰਨਾ 1203}

ਪਦਅਰਥ:- ਮੋਰੋ—ਮੇਰਾ। ਨਾਚਨੋ—ਮਾਇਆ ਦੀ ਖਾਤਰ ਭਟਕਣਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਨੱਚਣਾ। ਰਹੋ—
 ਮੁੱਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਹਜੇ—ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਬਚਨਿ—ਬਚਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਲਹੋ—ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ। 1।
 ਰਹਾਉ।

ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ—ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ। ਸੰਗਿ ਸਹੇਰੀ—ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾਲ। ਉਪਹਾਸ—ਹਾਸੇ ਨਾਲ, ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ।
 ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਕਹੋ—ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੁਰਿਜਨੁ—ਪਤੀ। ਮੁਖੁ—ਮੂੰਹ। ਕਾਜਿ—ਕੱਜ
 ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਲਜੋ—ਲਾਜ ਨਾਲ। 1।

ਕਨਿਕੋ—ਸੋਨਾ। ਕੋਠਾਰੀ ਚੜਿਓ—ਕੁਠਾਲੀ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਬਰੋ—ਕਮਲਾ। ਜਬ ਤੇ—ਜਦੋਂ ਤੋਂ। ਬਾਰਹਿ—
 ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀਆਂ ਦਾ। ਤਬ ਤੇ—ਤਦੋਂ ਤੋਂ। ਥਾਨ ਥਿਰੋ—ਟਿਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁੜ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। 2।

ਜਉ ਦਿਨੁ—ਜਿਸ ਦਿਨ ਤਕ, ਜਦੋਂ ਤਕ। ਰੈਨਿ—(ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ) ਰਾਤ। ਤਉ ਲਉ—ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਹੀ।
 ਮੂਰਤ—ਮੁਹੂਰਤ। ਬਜਾਵਨਹਾਰੋ—ਵਜਾਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵ। ਬਾਜੁ ਨ ਭਇਓ—(ਘੜਿਆਲ) ਨਹੀਂ ਵੱਜਦਾ। 3।

ਕੁੰਭ—ਘੜਾ। ਉਦਕਿ—ਪਾਣੀ ਨਾਲ। ਪੂਰਿ—ਭਰ ਕੇ। ਆਨਿਓ—ਲਿਆਂਦਾ। ਉਹੁ—ਉਹ (ਪਾਣੀ) {ਅੱਖਰ
 ‘ਉ’ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਲਗਾਂ ਹਨ— ੋ ਅਤੇ ੁ। ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਹੈ ‘ਉਹੁ’, ਇਥੇ ‘ਉਹੁ’ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ}। ਭਿੰਨ—ਵੱਖਰਾ।
 ਦ੍ਰਿਸਟੋ—ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ। ਜਲੈ ਮਹਿ—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਹੀ। ਅੰਭੈ—ਪਾਣੀ ਨੂੰ। ਅੰਭ—ਪਾਣੀ। 4।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ ਟਿਕ ਕੇ ਮੈਂ ਸੋਹਣਾ ਲਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਲੱਭ ਲਿਆ
 ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਭਟਕਣਾ ਮੁੱਕ ਗਈ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ (ਮੰਗੇਤਰ) ਪਿਆਰੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ
 ਜਦੋਂ (ਉਸ ਦਾ) ਪਤੀ ਘਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਦੋਂ (ਉਹ ਕੁੜੀ) ਲੱਜਿਆ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਕੱਜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। 1।

ਜਿਵੇਂ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋਨਾ (ਸੇਕ ਨਾਲ) ਕਮਲਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀਂ
 ਦਾ ਸੁੱਧ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਉਹ (ਸੇਕ ਵਿਚ ਤੜਫ਼ਣੋਂ) ਅਡੋਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 2।

ਜਦੋਂ ਤਕ (ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ) ਰਾਤ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਦ ਤਕ (ਉਮਰ ਦੇ ਬੀਤਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ
 ਲਈ ਘੜਿਆਲ ਦੀ ਰਾਹੀਂ) ਮੁਹੂਰਤ ਘੜੀਆਂ ਪਲ ਵੱਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਜਾਣ ਵਾਲਾ
 (ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ) ਉੱਠ ਤੁਰਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ (ਉਹਨਾਂ ਘੜੀਆਂ ਪਲਾਂ ਦਾ) ਵੱਜਣਾ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 3।

ਜਿਵੇਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਘੜਾ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਏ, ਤਦੋਂ (ਘੜੇ ਵਾਲਾ) ਉਹ (ਪਾਣੀ ਖੂਹ ਆਦਿਕ ਦੇ
 ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲੋਂ) ਵੱਖਰਾ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖ—ਜਦੋਂ ਉਹ (ਭਰਿਆ) ਘੜਾ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਈਦਾ
 ਹੈ ਤਦੋਂ (ਘੜੇ ਦਾ) ਪਾਣੀ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 4। 3।